

ד, כ' אייר תשפ"א
02 למאי 2021
תיק מס' 79018-2

בקשת רשות ערעור

בעניין שבין

הנתבעת – המשיבה

התובע – המבקש

מוסד חינוכי

יועץ חינוכי

א. רקע

התובע עבד כשכיר אצל הנתבעת החל מיום 01.07.12, בתפקיד יועץ חינוכי, ופוטרו מתפקידו בתאריך 31.05.18 כאשר מועד סיום עבודתו הוא 10.08.18. בין הצדדים היו שורה ארוכה של מחלוקות ותביעות הדדיות, שהוכרעו על ידי בית דין קמא בפס"ד חלקי בתאריך כ"ב טבת תשפ"א. לאחר מכן התובע-המבקש הגיש בקשת רשות ערעור (להלן, בר"ע) והנתבעת-המשיבה הגיבה.

בהחלטה זו אכריע האם יש לקבל את הבקשה שהגיש התובע.

טרם סקירת טענות הצדדים מן הראוי לחזור ולצטט את סדרי הדין הרלבנטיים. בסעיף ט(4) לסדרי הדין קבע כי עילות הערעור הן:

4. אין ערעור אלא על יסוד הנימוקים דלהלן:

(א) טעות בהלכה.

(ב) טעות הנראית לעין בשיקול-הדעת או בקביעת העובדות.

(ג) פגם מהותי בניהול הדיון באופן המשפיע על תוצאות הדיון.

בסעיף ט(8) לסדרי הדין נקבע מה אמורה לכלול בקשת רשות ערעור:

8. בקשת רשות ערעור תוגש בכתב ובה יפרט המבקש נימוקים שלדעתו יש בכוחם להביא

לביטול או לשינוי של פסק הדין – נשוא הערעור. ההחלטה על הבקשה יכול שתניתן, על יסוד הבקשה שבכתב בלבד.

כעת נפנה לסקור את טענות הצדדים.

ב. טענות התובע

ב"כ התובע טען כי נפלו מספר טעויות בפסק הדין החלקי, ואלה טענותיו:

1. התובע עבד באופן מלא וסביר עד לתאריך 10.08.18 והוא זכאי למלוא זכויותיו עד למועד

זה. לא נטען אילו זכויות נשללו מהתובע עבור תקופה זו.

2. טעה ביה"ד קמא כאשר קבע כי התשלום הנוסף שקיבל התובע אינו חלק משכרו. טענה זו לא נומקה ולא הוכחה.
3. טעה ביה"ד קמא כאשר קבע כי התובע אינו זכאי למשכורת 13 אשר הנתבעת נוהגת לשלם לעובדיה, ואין להוכיח שהוא אינו זכאי לכך בגלל שלא תבע תשלום זה.
4. ביה"ד קמא חישב את דמי ההבראה והנסיעות לפי יום אחד בשבוע, אולם, בפועל התובע עבד יומיים בשבוע.
5. טעה ביה"ד קמא כאשר קבע כי התובע אינו זכאי לפיצוי על אובדן דמי אבטלה. טענה זו לא נומקה ולא הוכחה.
6. טעה ביה"ד קמא כאשר חייב את התובע בתשלום שכ"ל עבור ילדיו שלמדו אצל הנתבעת. מדובר בהטבת שכר של הנתבעת לעובדיה, הנתבעת מעולם לא דרשה מהתובע לשלם סכום זה, ולא נימקה כיצד הגיעה אליו.

ג. טענות הנתבעת

הנתבעת השיבה כך לטענות התובע:

1. התובע לא עבד בפועל בשנתיים האחרונות וביה"ד דחה את טענת הנתבעת לתשלום שכר על תקופה זו בגלל מחילה של מנהל הנתבעת.
 2. צדק ביה"ד קמא כאשר קבע שהתשלום הנוסף שקיבל התובע שלא הופיע בתלוש השכר איננו בגדר שכר.
 3. משכורת 13 שולמה במסגרת מבצע עמידה בזמנים של העובדים שהתובע לא השתתף בו.
 4. ביה"ד חייב את הנתבעת בהחזרי נסיעות לפי יומיים עבודה בשבוע.
 5. הנתבעת דרשה מהתובע לשלם שכ"ל עבור ילדיו והתובע אף שילם כמה חודשים. הנתבעת הגישה בסיכומיה טבלאות המחשבות את שכ"ל בניגוד לטענת התובע.
- נדון בטענות שני הצדדים אחת לאחת.

ד. תשלום מלוא השכר וההטבות עד לתאריך 10.08.18

ב"כ התובע טען כי טעה ביה"ד קמא כאשר לא העניק לו את מלוא הזכויות עד לתאריך 10.08.18 מועד סיום עבודתו הרשמי. ב"כ התובע לא טרח לכתוב לאילו זכויות הוא מתכוון ועל פי שורת הדין היה ניתן לדחות טענה זו על הסף. שהרי בית הדין אינו אמור לטעון עבור התובע, בוודאי לא כאשר מדובר בבר"ע.

לפנים משורת הדין יש להעיר כי הנתבעת כתבה בתגובה שצדק בית הדין כאשר לא זיכה את התובע בהחזרי נסיעות על השנתיים האחרונות, כיוון שבפועל התובע לא הגיע לעבודה. בעניין זה נימק בית

עמוד 2 מתוך 4

משרד ראשי: רח' ברוריה 2, ת.ד. 8178 ירושלים 91080 Jerusalem P.O.B 8178 Brurya St. Main Office:

טל' 02-5371485 Tel 02-5379626 פקס 02-5379626 Fax www.erezhemdah.org bitdin@erezhemdah.org ע"ר מס' 580120780

Founders: The Bellows Family, Chicago, Illinois

הדין קמא את קביעתו כי בפועל התובע כמעט ולא הגיע לעבודה ולכן אינו זכאי להחזרי נסיעות. ב"כ התובע לא הסביר מדוע נפלה טעות כלשהי בקביעה סבירה זו, ולכן היא נדחית.

ה. מעמד התשלום שקיבל התובע ולא הופיע בתלוש השכר

ב"כ התובע טען כי טעה ביה"ד קמא כאשר קבע שהתשלום שקיבל התובע ולא הופיע בתלוש השכר איננו בגדר שכר עבודה. טענה זו כלל לא נומקה וממילא היא נדחית על הסף.

ו. משכורת 13

ב"כ התובע טען כי טעה ביה"ד קמא כאשר לא חייב את הנתבעת לשלם לתובע משכורת 13 כפי שהיא שילמה לכל עובדיה האחרים. ב"כ הנתבעת השיב כי מדובר בתשלום שניתן כתמריץ במסגרת מבצע לשיפור העמידה בזמנים.

דיון: מדובר בתשלום חריג שאינו חל בהכרח על כל עובדי הנתבעת. הנתבעת הסבירה מה היו התבחינים לקבלת התמריץ, והתובע לא טען שעמד בתבחינים אלה, ולכן נקבע בצדק שלא היה זכאי לקבלו. נוסף, כיוון שהתובע היה עובד במעמד מיוחד אין הכרח לומר שהוא זכאי לכל ההטבות שהנתבעת העניקה לעובדים הרגילים שלה.

ז. נסיעות והבראה לפי יומיים עבודה בשבוע

ב"כ התובע טען כי טעה ביה"ד קמא כאשר העניק לתובע החזרי נסיעות והבראה לפי יום בשבוע כאשר בפועל הוא עבד יומיים בשבוע. ב"כ הנתבעת השיב כי ביה"ד העניק לתובע החזרי נסיעות לפי יומיים בשבוע, ועל כך יש לחייב את התובע בהוצאות משפט.

דיון: אכן צודקת הנתבעת וטענת התובע נדחית על סף. נושא החיוב בהוצאות ידון בהמשך.

ח. פיצוי על הפסד דמי אבטלה

ב"כ התובע טען כי ביה"ד טעה בעניין זה אולם לא נימק את טענתו, ולכן היא נדחית על הסף.

ט. חיוב התובע בשכר לימוד עבור ילדיו

ב"כ התובע טען כי כחלק מהטבות השכר של הנתבעת לעובדיה, העובדים אינם משלמים שכ"ל עבור ילדיהם הלומדים אצל הנתבעת. בנוסף, הוא טען כי התובע מעולם לא שילם שכ"ל עבור ילדיו שלמדו, ומעולם לא נדרש לשלם שכ"ל עבור ילדיו. כמו כן, הנתבעת לא הסבירה כיצד הגיעה לסכום הנתבע.

ב"כ הנתבעת השיב כי התובע אכן שילם שכ"ל עבור ילדיו במשך כמה חודשים, חתם על הוראת קבע לצורך כך, ואף התבקש לשלם יתרת החוב.

דיון: בית הדין קמא קבע כך:

בעניין תשלומי שכר לימוד, מדובר בתשלום עבור שירותים, ואין מחלוקת בין הצדדים שילדי התובע נהנו משירותי הנתבעת. לפיכך, נטל הראיה שיש פטור מתשלום זה מוטל על התובע, ועליו להוכיח כי היה פטור גורף לעובדי המוסד מתשלומי שכר לימוד. בפני בית הדין לא הונחו ראיות המוכיחות עניין זה. כמו כן, הנתבעת הציגה טבלה ובה פירוט תשלומים חלקיים של שכ"ל שהתובע שילם עבור ילדיו. התובע לא הכחיש במפורש שאכן שילם זאת, דבר המעיד על כך שגם לדעתו הוא היה חייב לשלם שכר לימוד. בנוסף, הנתבעת הגישה מכתב בו היא דורשת את תשלומי שכר הלימוד לשנת תשע"ו, והתובע לא הכחיש במפורש את המכתב.

בית הדין קבע כי התובע לא הוכיח שמדובר בהטבה לכל עובדי הנתבעת. התובע לא הוכיח טענה זו בבר"ע שהגיש. ביה"ד קבע כי הוצגו בפניו רשימה של תשלומים שהתובע שילם עבור שכ"ל ומכתב דרישת תשלום מהתובע עבור שכ"ל. התובע לא הסביר ובוודאי שלא הוכיח מדוע נפלה טעות בקביעה עובדתית זו. גם טענת התובע כי התובעת לא נימקה כיצד הגיעה לסך התביעה נסתרת ממסמך שכותרתו: "דו"ח תנועות תשלום לרנר בהשתתפות הורים כשכר (הטעות במקור. ע"ר) לימוד". לאור כל האמור גם טענה זו נדחת.

י. הוצאות משפט

במקרה זה הוגשה בקשת רשות ערעור שנכתבה באופן רשלני ביותר. הבקשה כללה טענה לתיקון טעות שמעולם לא היתה (החזר נסיעות עבור יומיים בשבוע), וטענות לטעות שאינן מנומקות בכלל או נסתרות באופן מובהק מחומרים הנמצאים בתיק.

לאור כל זאת, על התובע לשלם לנתבע החזר הוצאות משפט בסך 2500 ₪ על הליך סרק זה.

יא. החלטות

1. בקשת רשות הערעור של התובע – נדחתה
2. התובע ישלם לנתבעת 2,500 ₪ על הליך זה. התשלום יצטרף או יתקזז לתשלומים שביה"ד קמא יפסוק בפסק הדין המשלים.

ההחלטה ניתנה ביום כ' אייר תשפ"א, 02 למאי 2021.

בזאת באתי על החתום

הרב עדו רכניץ, אב"ד